

kommer — hvad jeg ikke tvivler om, at den vil, naar man venter længe nok —, er Spørgsmaalet, om den vil komme med en rivende Hastighed, og om den vil komme i meget stort Omfang. Imidlertid kan man have, hvad Mening man vil derom, det er ikke andet end Spaadomme, det er bedst at blive, hvor man er, og se paa Forholdene, som de ere.

Jeg vil i den Henseende heller ikke komme med nogen Bemærkning om, at den forhenværende Finansminister lige saa lidt som den nuværende har fremlagt, hvad man kalder en Finansplan — under dette lærde Udtryk skjuler sig vist ikke andet end Angivelsen af, om man vil optage nye Laan eller komme med nye Skatter, det er vist det hele. Jeg skal ikke komme med Bemærkninger i den Henseende, for jeg indrømmer, at vi befinde os i en Overgangstid, og at der derfor kan være Grund til at se Forholdene lidt an, inden man gaar videre. Men hvad jeg derimod finder mindre rigtigt, er, at denne uheldige Tilstand, hvori Statskassen befinder sig, er kommen som en Overtaskelse for mange, som i øvrigt fulgte godt med, og navnlig, tør jeg sige, for de allerfleste Vælgere. Det er vist noget, ingen kan benægte, der har fulgt Vælgermøderne og Valghandlingerne og ogsaa Avisernes Beretninger i Tiden, før Sommersessionen fandt Sted. Det kan være meget klogt eller fiffigt, hvad man nu vil kalde det, at man ikke lod noget om den finansielle Tilstand komme ud. Den skriver sig jo ikke fra i Gaar eller i Dag, og man maatte derfor være klar over den, i alt Fald i Hovedsagen, allerede forinden Valgene fandt Sted. Det kan som sagt være meget klogt og politisk snildt, at man ikke lod den finansielle Tilstand blive bekendt, men det forekommer mig, at det ikke var rigtigt lige overfor Vælgerne. Det forekommer mig, at Vælgerne havde Krav paa at faa at vide, hvad de gjorde, lige ud til de yderste Konsekvenser, forinden de valgte de Mænd, der i denne Sommersession skulde tage Bestemmelse om Forsvarsagen og de militære Love. Det lader sig ikke skjule, at det mellem Vælgerne i meget vide Kredse er blevet den stadige Tanke, at denne Sommersamling kun er kommen frem, fordi man ikke vilde have Militærlovene frem, efter at den økonomiske Tilstand var klart oplyst. Man har spurgt, og dog vist ikke uden Berettigelse, om det virkelig hastede saa meget med Militærsagen, om den ikke kunde vente det Par Maaneder, til den

ordinære Samling begyndte. Man har spurgt saaledes, og man har fundet dette Svar, som i ingen Henseende er heldigt for den Tillid, som Regering og Rigsdag bør ønske maa findes hos Vælgerne til, at alt lægges aabent paa Bordet, forinden vi fordre noget. Votum fra deres Side.

Nu er det imidlertid kommet frem, og Spørgsmaalet bliver da, hvad man saa skal gøre. Naar man foreløbig vil se Tiden an, er der, som begge de Finansministre, jeg har omtalt, have fremhævet, ikke andet at gøre end at se sig om efter Steder, hvor man kan øve Sparsommelighed. Paa Budgettet findes der en Mængde Poster, som sikkert uden nogen Skade for Samfundet kunne undværes — og det er vist langt større Beløb, end man tænker sig —, og Opmærksomheden rettes da navnlig derpaa. I den Henseende har den afgaaede Finansminister foreslaaet at nedsætte en Kommission af Folketingsmænd — jeg tager Forbehold, hvis jeg ikke skulde have forstaaet det rigtigt —, som skulde gennemgaa, ikke de nye Bevillinger og ikke dem, som gives i Henhold til Lov, men de ældre Bevillinger, og foreslaa Besparelser i den ene eller den anden Retning. Den nuværende Finansminister har støttet denne Tanke. Jeg kan ikke se, at denne Kommission kunde gøre nogen videre Skade, men det kunde have været ønskeligt at faa at vide, hvad der egentlig menes med „Bevillingerne“, at faa nogle Eksempler paa, hvad det er for Bevillinger, man vil stryge eller afkorte, hvad det er, man vil gøre Indskrænkninger i. Naar man gennemlæser Budgettet, er det nemlig ikke umiddelbart indlysende, hvad det er, der skal stryges. Ja, enkelte Ting, f. Eks. de 7,000 Kr. til en Censor, ere efter min Mening fuldstændig overflødige, den Post kan man ganske rolig stryge. Men af den Slags Ting, med Hensyn til hvilke man vist vil finde Samstemning hos de allerfleste, er der ikke saa mange.

Jeg skal tage ud nogle Eksempler, idet jeg dog forud skal bemærke, at det ikke er af særlig Modvillie eller Uvillie mod de paagældende, at jeg gør det. Der er saaledes Bidragene til Fagskoler for Skomagere, Glarmestre, Urmagere, Garvere, Syersker, Bogbindere og Friserer. De ere utvivlsomt meget nyttige. Jeg har ikke lagt Mærke til, at Ruderne ere blevne klarere i den Tid, at Skoene ere blevne bedre, eller at nogen er bleven bedre friseret. Men det kan komme, og det kan være, at det paa de paagældende Omraader vilde være daarligere fat, hvis ikke Bevillingerne